

Duayen bankacı
Bülent Şenver'den

5 SORU CEVAP

senver@turcomoney.com

İyiliğin mucizesi

Dinlediğim bir gerçek hayat hikayesi yapılan iyiliğin bazen mucize yaratabileceğini bana bir kez daha ispat etti. Bir sigortacı olan Halil Doğan, "Bir adam ezilmişse onun zor durumundan yararlanmak günahtır. Mağdur durumda olan bir insanla pazarlık edersem kabul etmek zorunda olduğundan zor durumundan yararlanıyor durumuna düşerim" diye düşünerek bir iyilik yaptı.

Bu ayki yazımda geçen ay 22 yıl önce 17 Ağustos 1999 tarihinde yaşanan ve binlerce insanı kaybettiğimiz deprem felaketini bir kez daha hatırlatmak istedim. Bu nedenle bu yazımın formatını biraz değiştirip önce beş soruyu soracağım. Beş cevabı yazıyı okurken sizlerin cevaplamasını istiyorum.

Soru 1) "İyilik yap, iyilik bul sözü" doğru bir söz müdür?

Soru 2) Etik değerlere önem veren insanları hayat ödüllendirir mi?

Soru 3) Başkalarının derdini çözmek için uğraşmak boşuna zaman kaybı mıdır?

Soru 4) Tanımadığınız birinin çok önemli bir sorununu çözmek yerine bir yakınınızın önemsiz bir sorununu çözmeyi mi tercih edersiniz?

Soru 5) Başınıza gelen her şeyin sizin karar ve davranışlarınızdan dolayı olduğuna mı inanırsınız?

"İyilik yap, iyilik bul" diye bir söz vardır. Kapadokya Dedeman Oteli'nde dinlediğim bir gerçek hayat hikayesi yapılan iyiliğin bazen mucize yaratabileceğini bana bir kez daha ispat etti.

Güneş Sigorta Acenteler toplantısında, 'Pazarlama Vizyonu' başlıklı bir sunum yapmak için Kapadokya'ya gitmiştim. Sabah yapacağım sunum için akşam yemeğimi erken yedikten sonra yatmak istiyordum. Otelin restoranına indim. Türkiye'nin dört bir yanından gelmiş dört yüze yakın acente oradaydı. Hem yemek yiyor hem de gülerken, şakalaşarak harareli sohbetler yapıyorlardı. Sol köşede mutfak kapısına yakın bir

masada tek başına bir acente gözüme ilişti. Yanına gittim, oturdum.

"Afiyet olsun" dedim. Yanımdaki acente hiç konuşmuyordu. Sanki bir derdi vardı. Hatırını sorarak konuşmayı ben başlattım. Ben sordukça o cevap verdi. Dinledikçe ilgim arttı. İlgim arttıkça daha derin sorular sormaya başladım. Yanında oturduğum kişi, 1957 Urfa doğumlu, Güneş Sigorta

Adapazarı Acentesi Halil Doğan'dı. 'Adapazarı depreminin sıkıntıları geçti mi?' diye sorduğumda bana hayretle baktı.

İYİLİK YAPMANIN MÜKAFATINI TANRI'NIN BİR ŞEKİLDE İYİLİK YAPANA VERECEĞİNE İNANDIM

"Depremi unutmamız mümkün değil. Çok can aldı. Kalbimizde ve beynimizde ömür boyu unutamayacağımız derin yaralar açtı" dedi.

Deprem günü başından geçen bir olayı bana anlattı. O anlattıkça lokmalar boğazıma takıldı. Hayretler içinde kaldım. İyilik yapmanın mükafatını Tanrı'nın bir şekilde iyilik yapana vereceğine inandım. Deprem günü Halil Doğan'ın yaşadıklarını onun ağzından size anlatmak istiyorum.

"Sabah erken kalktım. Eşim Kadriye kahvaltı hazırlamıştı. Eliyle yanağımı tuttuğunu, acı çektiğini gördüm. "Dişim çok ağrıyor. Hemen çektirsen iyi olacak" dedi. "Hanım bir ağrı kesici al, sabret. Saat dörtte gelip seni alır dişçiye götürürüm" diyerek evden çıktım.

16 Ağustos 1999, o gün yapacak çok işim vardı. İşe dalıp hanımı ağrıyan dişi ile evde unutmamam gerekiyordu.

İyiliğin mükafatı, Halil Doğan'a ailesiyle birlikte yeni bir hayat verdi. Binlerce yeni sigorta poliçesi kesti. İşlerini büyüttü. Kimin ne zaman bu dünyadan ayrılacağını sadece Tanrı biliyor. Hepimizin bir alın yazısı var. Kim bilir ne zaman, nerede ve nasıl bu dünyadan ayrılacağız? Hiçbirimiz bilmiyoruz. İnsan iyi yolda gitmek isterse, niyeti ona ışık olur.

İşe dalmıştım. Büroma fabrika sahibi işadamı müşterim Ahmet Bey'in girdiğini fark etmemişim. Ahmet Bey benim en iyi sigorta müşterilerimden biriydi. Uzun yıllar boyu tüm sigorta işlerini bana yaptırıyordu.

Ahmet Bey 'Ben de sana bir teklifte bulunmak için geldim' dedikten sonra beni şaşkırtan teklifini söyledi: "Halilciğim, senden benim Cebeci'deki yazlık evimi satın almanı istiyorum. Benim yazlık alacak maddi durumum yoktu. Koca fabrika sahibi Ahmet Abi neden bana evini satmayı teklif ediyor diye meraklandım. "Ahmet Abi, hayırdır. Niye evini bana satmak istiyorsun?" diye sorduğumda duyduklarımın içimdeki sıkıntı bir kat daha arttı.

"Halilciğim, benim işler iyi gitmiyor. Mali sıkıntıları var. Bu yetmiyormuş gibi annem hasta. Onun tedavisi için bu güne kadar çok para harcadım. Helalı hoş olsun. Annemdir, ne yapsam hakkını ödeyemem. Annem kanser. Alman Hastanesinde yatıyor. Çok çekti. Bugün hastaneden doktoru aradı. Annenizi gelin alın. Artık yapacak bir şeyimiz yok. Annenizin fazla ömrü kalmadı. Huzur içinde ölsün. Tanrıdan ümit kesilmez. Son günlerini sevdikleriyle geçirin dedi. Annemi hastaneden çıkartmam gerekiyor. Paraya ihtiyacım var"

BİR İNSANA, BENİM DE PARAM YOK, KUSURA BAKMA SANA YARDIMCI OLAMAYACAĞIM DEMEK İSTEMİYORDUM

Başımдан sanki kaynar sular boşaldı. Ahmet Bey'e yardım etmem gerekiyordu. Benim de param yoktu. O anlatıyordu, ben de hem onu dinliyorum hem de ne yapabilirim, nasıl yapabilirim diye aklımdan senaryolar geçiriyordum. Bu gün işi bitirip parayı

hastaneye götürmem gerekiyor, diyordu.

Bu durumda bir insana, benim de param yok, kusura bakma sana yardımcı olamayacağım demek istemiyordum. Allahım bana bir yol göster, bize yardımcı ol dediğim sırada aklıma eşim geldi. Bu gün dişini çektirecektim. Ağrısı çoktu.

"Ahmet Abi sana vadeli çek yazsam hastanede işini görür mü?" diye sordum. Hemen hastaneyi aradı sordu. Olur demişler. "Abi eve ne kadar para istiyorsun?" diye sordum. Bir rakam söyledi. Bana rakam biraz çok geldi. Ağzımı açıp fiyat konusunda hiçbir söz söyleyemedim. Bir adam ezilmişse onun zor durumundan yararlanmak günahtır diye düşündüm.

Mağdur durumda olan bir insanla pazarlık edersem ne söylesem kabul etmek zorunda olduğundan içinde bulunduğu zor durumdan yararlanıyor durumuna düşerdim. Fırsatçı bir insan durumuna düşmeden çek defterimi çıkarttım. Söylediği rakamı yazdım. Çeke kırk beş gün sonrasının tarihini attım ve ona uzattım.

Telefonu açtım. Evi aradım. Eşim sesimi duymaz dişçiye gidiyor muyuz diye heyecanlandı. "Hayır" dedim. "Ama başka bir yere gidiyoruz. Sana hediye olarak bir yazlık aldım. Eve gelip seni de alıp evin tapusunu almaya gideceğiz."

YAPTIĞIMIZ İYİLİĞİ ÖĞRENİNCE BANA HAK VERECEKSİN, SEVİNECEKSİN

Eşim Kadriye, önce şaka yaptığımı zannetti. Çocukları da hazırla, birlikte çıkalım dediğimde ciddi olduğumu anladı. Bana kızılmak istedi. "Kızma" dedim. "Yaptığımız iyiliği öğrenince bana hak vereceksin, sevineceksin" diyerek telefonu kapattım.

Öğlen olmuştu. Eve gittim. Üç kızım ve oğlum ile birlikte eşim ve

Hemen telefona sarıldım. Adapazarı'nda evimizin karşısına bulunan binada oturan komşumuz doktoru cep telefonundan aradım. Doktorun söyledikleri ile yıkıldım. "Halil Abi, burası çok fena. Sizin oturduğunuz bina yerle bir oldu. Elektrik yok. Zifiri karanlık. Çıgıllıklar duyuyorum. Abi kapatmak zorundayım."

ben arabamıza atlayıp satın alacağımız yazlığın bulunduğu İzmit'in Kandıra kasabasının Cebeci köyüne hareket ettik. Eşim yola çıkmadan önce iki ağrı kesici içti, ağrısını unutmaya çalıştı.

Cebeci köyüne öğleden sonra saat dörtte ulaştık. Tapu dairesi bu saatte işlem yapmam dedi. Ahmet Bey annesinin durumunu anlattı, rica etti. İşlemi yaptılar. Tapu işlemleri bittiğinde saat altı olmuştu. Ahmet Bey çeki alıp hemen İstanbul'a Alman hastanesinden annesini almaya gitti.

Ben de buraya kadar gelmişken ne aldığımızı bilmeden, görmeden aldığımız yazlık evi gidip görmek istedim. Yazlık eve gittik. Bahçe içinde üç katlı bir evdi. Bahçesi çim ve ağaçlıktı. Evin içi dayalı döşeliydi.

İÇİMDEN BİR SES BANA KARANLIKTA GİTME BURADA KAL DİYORDU

Evde yaşamak için her şey vardı. Sağa sola bakarken vaktin nasıl geçtiğini anlamadık. Eşim hadi dönelim dediğinde havanın karamakta olduğunu gördüm. İçimden bir ses bana karanlıkta gitme burada kal diyordu. Eşime bu gece burada kalalım. Bak evde her şey var. Fırında bir börek yaparsın. Çocuklar da rahat eder. Dinleniriz. Yarın gündüz gözüyle döneriz dedim. Kabul etti.

Ben gece yarısı saat ikide uyumak için yattığımda gözümeye uyku girmedi. Yanılmıyorsam gece yarısı saat 03:15 civarıydı, üst kata çıkmak için merdivenlerden yukarı çıkarken yer altından müthiş bir gürültü duydum.

Allahım bu da neydi? Nasıl bir sestir bu? Sanki havalarda uçuyordum. Ayaklarım yere basmıyordu. Sanki melek olmuş

uçuyordum. Tırabzanlara sıkı sıkı sarıldım. Deprem oluyordu. Eşim Kadriye de uyanmıştı. Saniyeler geçmiyordu. Gürültü korkunçtu. Yer yerinden oynuyordu. Ayakta durmak mümkün değildi. Eyvah dedim.

Bu sarsıntıya hiçbir şey dayanamazdı. Her şey yerle bir olacaktı. Sonumuz geldi dedim. Dua etmeye başladım. Sanki dakikalar saatler kadar uzamıştı. Bitmek bilmiyordu. Neden sonra sarsıntı yavaşlamaya başladı. O sırada aklıma Adapazarı'ndaki evimiz geldi.

SİZİN OTURDUĞUNUZ BİNA YERLE BİR OLDU

Hemen telefona sarıldım. Adapazarı'nda evimizin karşısına bulunan binada oturan komşumuz doktoru cep telefonundan aradım. Doktorun söyledikleri ile yıkıldım. "Halil Abi, burası çok fena. Sizin oturduğunuz bina yerle bir oldu. Elektrik yok. Zifiri karanlık. Çıgıllıklar duyuyorum. Abi kapatmak zorundayım."

Sabah hava aydınlanır

aydınlanmaz, eşimi ve çocukları evde bırakıp Adapazarı'na doğru son sürat yola koyuldum. Her zaman iki saatte gittiğimiz yolu tam beş buçuk saatte zor gidebildim.

Her girdiğim yolda sokakların kenarında yüzlerce yaralı, ölü yatıyordu. Dört beş değişik yol denedikten sonra evimin bulunduğu sokağa ulaştım. Ben diyeyim üç yüz, sen de beş yüz ceset bizim evin sokağında yol kenarına sıralanmıştı. İnsan cesetlerini bu kadar çok görünce içim bulandı. Enkazların altından haykırma sesleri geliyordu.

TANRIM HANGİ BİRİNE YARDIMA KOŞSAM? NASIL YARDIM EDEBİLİRDİM?

Yıkılmış evimizin yanına geldiğimde enkaz altında bağırsan seslerin bazılarını tanıyordum.

oldum. Bildiğim seslerdi. Tanrım hangi birine yardıma koşsam? Nasıl yardım edebilirdim? Kazmam yok, küreğim yok. Sadece ellerim vardı. Çaresizlik içinde sağa sola koşturuyordum. Hiç bir şey yapamıyordum.

Yıkılmış evinin karşısına oturmuş, başını ellerinin arasına almış put kesilmiş, mum olmuş, evlerinin enkazına ölü gibi sessiz bakan babalar, anneler, kardeşler gördüm. Çaresizliğe, kadere, Tanrı'nın gazabına teslim olmuş, kederlerini içlerine akıtan, hayata küsmüş, acıyı hissetmeyecek kadar kendinden geçmiş insanları gördüm.

ARABAMA ON ONBİR KİŞİYİ SIKIŞ TIKIŞ DOLDURUP CEBECİ'NİN YOLUNU TUTTUM

Biraz kendime geldiğimde bizim sokaktan sağ kalmış çoluk çocuk kimi bulduysam arabama koydum. Küçük arabama ben hariç on onbir kişiyi sıkış tikiş doldurup Cebeci'nin yolunu tuttum. Onları yeni aldığım yazlık evin bahçesine yerleştirdim. Hanımın evin içinde ne kadar halı kilim varsa bahçeye çıkarttı. Çimenlerin üzerine serdik. Çoluk çocuğu üzerlerine yatırdık. Örttük. Sıcak çorba verdik.

Ben o gün altı yedi kez Cebeci-Adapazarı seferi yaptım. Her seferinde dokuz on kişiyi yazlığın bahçesine taşıdım. Cebeci'den giderken fırından aldığım yüz yüzelli ekmeği arabaya dolduruyordum. Adapazarı'na geldiğimde bagajı açar açmaz bir iki dakikada ekmekler etrafıma toplananlardan tarafından alınıp bitirilirdi.

Bütün gün boyunca Cebeci'den Adapazarı'na ekmeğe, Adapazarı'nda Cebeci'ye de depremden kurtulmuş insanları taşıdım durdum.

HEPİMİZ PARANIN PULUN, ŞANIN ŞÖHRETİN, VARLIĞIN, HANIN HAMAMIN GEÇİCİ ŞEYLER OLDUĞUNU ANLAMMIŞTIK

Cebeci'deki evimizin bahçesinde ben, eşim Kadriye, kızlarım Nura, Sadet, Sıdika ve oğlum Abdülhakim depremden sonra ilk geceyi bahçede bir kilimin üzerinde birdirbirimize sarılarak geçirdik.

O gece 45-50 kişi vardı bahçemizde. Hepimiz Tanrı'ya şükrediyorduk. Hepimiz paranın pulun, şanın şöhretin, varlığın, hanın hamamın geçici şeyler olduğunu anlamıştık. Bazılarımız sevdiklerini kaybetmişti. Bazılarımız evini, arabasını...

Tanrı aynı gün bizim elimizden bir evimizi almış bize bir başka ev vermişti. Allaha şükür çoluk çocuk hepimiz nefes

alabiliyorduk. Yaramız derindeydi. Kısa sürede bu yaranın iyileşmesi mümkün değildi."

BUNLARI BANA ANLATIRKEN GÖZLERİ DOLUYORDU

Halil Doğan, bunları bana anlatırken gözleri doluyordu. Sanki o günleri yeniden yaşıyordu. Yemek için oturduğum masada ne yediğimin farkında değildim.

"Bülent Bey, yol ne kadar karanlık, yol ne kadar zor olursa olsun, insan doğru yolda gitmek istiyorsa, niyeti ona ışık olur" dedi.

Halil Doğan'ın yaşlanmış gözlerle bana söylediği bu cümle sonunda çatal bıçak elimden bıraktım. "Elini tutup, üzülme, sen doğru olanı yapmışsın. Tanrı da sana bu iyiliğinin mükafatını vermiş" dedim.

Kadriye Hanım'ın ağrıyan dişini depremden bir ay sonra seyyar sıhiye ekibinin kurduğu çadır hastanede bir diş doktoru çekmiş. Halil Doğan, şu anda Güneş Sigorta'nın en başarılı acentelerinden biri... Sigorta işleri yapmaya devam ediyor. Adapazarı'nda yeni yapılmış bahçeli bir ev satın aldı. Beşinci çocuğu dünyaya geldi. Eşi Kadriye ile mutlu bir hayat sürdürüyor...

İYİLİĞİN MÜKAFATI, ONA AİLESİYLE BİRLİKTE YENİ BİR HAYAT VERDİ

Fabrika sahibi işadamı Ahmet Beyin Adapazarı'ndaki evi de depremde yerle bir oldu, kurtulan olmadı. Deprem olduğu gece kanserli annesini Alman Hastanesinden çıkartmak için İstanbul'a ailece gittiği için Ahmet Bey, annesi, eşi ve çocukları

ölümünden kurtuldu. Ahmet Beyin annesi iki ay sonra Adapazarı'nda depremzedeler için kurulmuş olan Ahmet Beyin çadırında onun kollarında vefat etti.

İyiliğin mükafatı, Halil Doğan'a ailesiyle birlikte yeni bir hayat verdi. Binlerce yeni sigorta poliçesi kesti. İşlerini büyüttü.

İyiliğin mükafatı, İşadamı Ahmet Beye eşi ve çocuklarını bağışladı. Annesi huzur içinde yanında öldü. Kimin ne zaman bu dünyadan ayrılacağını sadece Tanrı biliyor. Adapazarı depreminde hayatını kaybedenler arasında belki yüzlerce kez iyilik yapmış binlerce rahmetli insan vardır.

Hepimizin bir alın yazısı var. Kim bilir ne zaman, nerede ve nasıl bu dünyadan ayrılacağız? Hiçbirimiz bilmiyoruz.

"İnsan iyi yolda gitmek isterse, niyeti ona ışık olur."

Allah hepimizi kötülüklerden korusun. ■

